

Hồi Thứ Ba Mươi Tám

Dâm Tửu Lạc Hồn

V

ẫn bình tĩnh đến lạnh lùng, Huệ Tiền nói:

- Vì ta thích chàng và ta còn chờ gặp Vạn Độc Thần Ma mới biết rõ hai người ấy ở nơi đâu. Mà ba tháng nữa lão Vạn Độc Thần Ma mới đến thanh lâu này. Vậy chàng cứ yên tâm ở bên cạnh ta. Ba tháng nữa chàng sẽ có tin tức.

Chàng trai đứng phắt ngay dậy:

- Ta không thể chờ được. Ta đi đây.

Chàng dậm bước, nhưng Huệ Tiền vội kêu lên:

- Trời ơi, người gì mà bạc tình như vậy. Dù sao chàng cũng vừa được ta cho một nguồn tin. Vậy ít ra chàng cũng dùng với ta một chung rượu đã chứ?

Cô ả này cũng có lý... Hán Sơn nghĩ thế, vội chàng bảo:

- Thôi được, ta chỉ nán lại vài khắc thôi nhé.

Huệ Tiền gật gù:

- Ôi, vài khắc là quá đủ, chỉ sợ rồi đây chàng lại muốn ở lâu hơn.

Hán Sơn nhếch mép:

- Ta chẳng có thời gian.

Vươn cánh tay trần, Huệ Tiền nhắc bình rượu từ trên chiếc kệ, rồi rót vào chung trao tận miệng chàng trai:

Xin mời chàng.

Đưa mắt nhìn chung rượu trong bàn tay ngọc của Huệ Tiền, Vương Hán Sơn chưa đáp ứng.

Chàng nghĩ thầm: "Ồ! Có thể đây là chung rượu độc, ta hãy nên đề phòng đừng có để rơi vào bàn tay dâm độc của ả..."

Huệ Tiền tình tứ:

- Chàng uống đi, Đào Tiên Tử đây!

Vương Hán Sơn lại lắc đầu, đẩy nhẹ chung rượu.

- Tiên chủ hậu khách, nàng quên sao?

Huệ Tiên bật cười lớn:

- Chàng sợ rượu độc phải không? Ta đâu hèn thế?

Nàng quay chung rượu vào miệng mình nốc cạn, rồi rót một chung đầy trao cho Hán Sơn:

- Bây giờ chàng yên tâm uống nhé.

Vương Hán Sơn tiếp chung rượu ngửa cổ ực một hơi. Chàng chỉ muốn uống cho xong để ra đi. Bởi lòng chàng đang nóng như lửa đốt vì nguồn tin Linh Động ra chốn giang hồ cùng Tống Phi Bằng. Nhưng hương thơm của chung rượu sộc vào mũi làm chàng tê mê. Rượu mới qua cổ họng cơ thể chàng đã bùng lên, rạo rực khó tả. Trước mắt Hán Sơn lúc ấy, Huệ Tiên còn đẹp hơn nàng tiên trong tranh vẽ. Hán Sơn chao đảo xao xuyến và chàng không thể từ chối được chung rượu thứ hai.

Huệ Tiên tươi cười thích thú:

- Rượu ngon quá phải không? Chàng dùng nữa nhé...

Thêm vài chung rượu lạ, Hán Sơn đã mất tự chủ. Chàng đưa cánh tay toan ôm vòng lấy thân thể Huệ Tiên nhưng hụt hẫng. Đôi mắt đã lơ đãng của Hán Sơn tìm kiếm và nhận ra nàng nằm dài trên nệm gấm, thân hình bốc lửa chẳng còn một mảnh y trang.

Hán Sơn lao đảo đến bên chiếc giường khảm ngà, và Huệ Tiên quẩn lấy chàng như một con rắn.

- o O o -

Hồi Thứ Ba Mươi Chín

Dâm Tửu Lạc Hồn (Tiếp)

T

hời gian trôi qua trong một giấc Vu Sơn mê đắm và chàng trai búng tỉnh khỏi chất men dâm tửu vừa tan.

Nhóm dậy bàng hoàng Vương Hán Sơn vội khoác nhanh y phục. Chàng liếc nhìn Huệ Tiên, cô ả nằm dài hàng mi cong khép chặt, đôi môi như điểm nụ cười thỏa mãn.

Chàng tự ghê tởm mình và hiểu ra mình đã sa vào cạm bẫy của cô ả chúa động dâm bôn. Nhắc ngay thanh đại đao dựng bên vách, chàng vung lên một đường như làn chớp.

Nhưng Huệ Tiên đã nhanh nhẹn lẩn mình vào trong vách găm.

Phụp...

Lưỡi đao chém xuống mặt nệm lũng nhùng và Huệ Tiên từ góc trong phóng nhanh một ngọn cước vào mặt Hán Sơn.

Cước phong vút tới như gió lốc, chàng trai vội lách mình tránh khỏi ngọn cước thần tốc của Huệ Tiên và thềm khen cô ả phản ứng quá lanh lẹ.

Dựa mình sát vách, Huệ Tiên trừng mắt:

- Xú Diện Khách, chàng đang nằm trong tay ta. Chỉ cần một tiếng báo động chàng khó lòng thoát khỏi vòng vây của các cao thủ Vạn Độc Quỷ môn bảo vệ thanh lâu này.

Qua một khắc phân tâm bởi lời hăm dọa của Huệ Tiên, chàng trai lại chuyển mình xông tới. Song cánh tay nữ nhân đã kịp vung lên, với hai vật lạ phóng thẳng vào chàng.

Vương Hán Sơn khựng lại...

Cùng một lúc Vương Hán Sơn cảm thấy một vòng nhót quanh cổ và có một loại côn trùng bám ngay giữa trán.

Tiếng cười của Huệ Tiên như gáo nước lạnh tạt vào mặt chàng trai, giọng nói của nàng lạnh lạnh:

- Khôn hồn hãy đứng yên đừng nhúc nhích, chỉ cần một cử chỉ rung nhẹ là chàng tiêu mạng. Hẳn chàng cũng biết loài Bạch Linh xà cùng con độc tằm xú Lão Qua chứ? Hai con vật

nguy hiểm ấy đã sẵn sàng nơi yếu huyệt của chàng rồi, chớ coi thường mà chàng chết thảm đấy.

Vương Hán Sơn lạnh buốt sống lưng. Chàng đã cảm nhận được con rắn nhỏ bằng chiếc đũa quần quanh cổ chàng và con độc tằm hiện nằm trên trán. Loài Bạch Linh xà tuy nhỏ nhưng nọc độc ghê gớm, khi đã bị nó mổ thì vô phương cứu chữa. Còn độc tằm xứ Lão Qua cắn kẻ nào, kẻ ấy không tránh khỏi cái chết thâm tín cả thân mình.

Thấy chàng trai đã chịu đứng yên như pho tượng, Huệ Tiền lại bật cười giọng trêu chọc:

- Thế là ngoan đấy. Chàng nên biết điều khiển được những loài động vật này phải là tay tuyệt nghệ và trong bàn tay ta có thoa thuốc bí truyền mới dám nắm bắt chúng. Vậy để ta không phải sử dụng đến mấy con vật ghê khiếp này, chàng hãy ngoan ngoãn ở đây với ta trong ba tháng.

Vương Hán Sơn gằn giọng:

- Trong chốn thanh lâu này bọn nam tử vào ra dập đầu, sao nàng còn buộc ta phải ở đây làm trò trăng gió?

Huệ Tiền mỉm cười:

- Tại ta yêu thích gương mặt xấu trai của chàng đó. Bao lâu nay ta mới chọn được một lão xấu xí như Vạn Độc Thần Ma, vậy mà chàng còn xấu hơn lão nữa, quả thật là quý hiếm đối với ta.

Chàng trai không ngăn được một tiếng cười:

- Chỉ ưa kẻ xấu trai, thật là chuyện lạ.

Lắc đầu mấy cái, Huệ Tiền liền bảo:

- Chẳng có gì lạ đâu. Chỉ vì ta muốn có một người chung chăn gối với ta trong một thời gian dài, không san sẻ với ai khác. Nhưng trước đây gã nam nhân nào làm người tình của ta trong chốn thanh lâu này đều không tránh được tật tham lam, tăng tịu với bọn kỹ nữ của ta, hoặc lén lút với đàn bà con gái chỗ khác. Bởi vậy ta cần những kẻ xấu xí như Vạn Độc Thần Ma hoặc như chàng... Bọn đàn bà con gái đều xa lánh thì mới là gã đàn ông của riêng ta, để ta luyện những tuyệt chiêu Âm Dương Bạch chân khí...

Hán Sơn nhướng mắt:

- Nàng có Vạn Độc Thần Ma rồi, còn quơ thêm ta làm gì nữa?

Huệ Tiền đáp ngay:

- Một người đàn ông chẳng đủ cho ta luyện pho bí kíp. Vả lại lão Vạn Độc Thần Ma quá đa đoan công việc, cứ ba tháng mới về thăm ta một lần...

Hai con vật cực độc và quái quỷ cứ rọ rạy làm Hán Sơn khó chịu, song chàng không dám cự mạnh bởi chỉ một phản ứng nhẹ cũng làm chúng cắn ngay, hết sức nguy hiểm...

Chàng đành phải kêu lên:

- Ôi, nàng gỡ giùm ta hai con vật quái quỷ này đi, rồi muốn nói chuyện gì cũng được.

Huệ Tiền lại cười:

- Vậy là chàng chấp nhận điều kiện của ta rồi phải không?

Hán Sơn không dám gạt đầu, bởi sợ thân mình lay động, chàng chỉ đáp vội:

- Ta chịu, ta chịu rồi...

Hai bàn tay Huệ Tiền phẩy nhẹ, nàng đã thu hồi Bạch Linh xà và con độc tằm Lão Qua. Tuy là kẻ gan góc và có võ công, Hán Sơn cũng vẫn toát mồ hôi lạnh bởi hai con vật cực độc ấy.

Những tiếng cười khúc khích của Huệ Tiền khiến Hán Sơn muốn giết quách cô ả... Nhưng lại gớm đôi tay quái quỷ kia. Chàng biết cô ả tinh ranh và lạnh lẽ ngoài sức tưởng tượng của chàng... Chỉ còn cách trì hoãn để chờ cơ hội.

Biết mình đã thắng thế, Huệ Tiền nhắc thanh đại đao trên nệm quăng vào góc phòng, rồi cười ngả ngớn:

- Thôi đêm hãy còn dài, chàng hãy lại đây với ta...

Đành phải kiên nhẫn chịu đựng, Hán Sơn vừa toan bước tới.

- o O o -

Hồi Thứ Bốn Mười

Vòng Tay Dâm Phụ

H

uệ Tiên cười khúc khích:

- Chàng hãy tiếp tục đi...

Vương Hán Sơn nhìn thân hình rực lửa của Huệ Tiên bất giác dục vọng cháy bùng như không còn kiểm chế nổi nữa.

Chàng toan bước lên giường ghì chặt lấy thân hình Huệ Tiên hòa nhập lại làm một với chàng tận hưởng hoan lạc vô biên.

Trong giờ phút đó, đột nhiên một bóng hình kiều diễm hiện ra trong trí óc Vương Hán Sơn.

Đôi mắt nàng như hai vùng thu thủy nhìn chàng trùng trùng, nhìn chàng oán độc.

Đôi mắt đẹp tuyệt vời của Thượng Quan Linh Phụng.

Hình ảnh Thượng Quan Linh Phụng đột ngột xuất hiện khiến cho cơn dục vọng trong người Vương Hán Sơn hạ nhanh xuống.

Huệ Tiên tênh hênh cặp đùi trắng như tuyết kêu lên:

- Ô hay! Sao chàng còn đứng thờ người ra đó, thiếp không chịu... nổi rồi đây...

Sợ Huệ Tiên lại phóng ra hai con độc vật, Vương Hán Sơn riu rít cúi xuống...

Bỗng từ sau cánh màn cửa có một bàn tay thò ra nắm áo chàng kéo lại, cùng tiếng kêu:

- Vương ca, hãy lui ra.

Giọng nói thanh tao của một người con gái quen thuộc vừa nổi lên.

Hán Sơn còn bàng khuâng đã nghe Huệ Tiên quát lớn:

- Kẻ nào đó?

Người mới xuất hiện là Cẩm Tiên, chẳng biết nàng lọt vào căn phòng này từ hồi nào.

Cô gái bật cười khanh khách:

- Yêu nữ dâm bôn, sự có mặt của ta làm ngươi kinh ngạc lắm nhỉ?

Huệ Tiên chồm dậy, trở mắt nhìn Cẩm Tiên sưng sò, nhưng rồi cười lạt:

- Thì người cũng đang đi tìm một chàng trai xấu xí, chứ có hay ho gì hơn ta đâu.

Cẩm Tiên gằn giọng:

- Ta tìm với mục đích khác, chẳng phải để làm trò mây mưa trắng gió như người.

Trùng đôi mắt, Huệ Tiên quát:

- Câm ngay, người vào nơi đây là đã tận số rồi.

Cô ả vung ngay song thủ, nhưng tay Cẩm Tiên còn nhanh hơn...

Phụp... Một chiếc khăn đã bay tới chụp vào mũi Huệ Tiên tựa luồng gió lốc. Huệ Tiên bật ngửa và hôn mê luôn.

Cẩm Tiên kéo tay chàng trai:

- Ta đi thôi, Vương ca.

- o O o -

Hồi Thứ Bốn Mười Một

Vòng Tay Dâm Phụ (Tiếp)



ự kiện diễn biến đột ngột.

Kẻ đang thắng thế đã nằm dài.

Vương Hán Sơn hào hứng:

- Cẩm muội nhanh tay quá... cô ả dâm độc chưa kịp xuất thủ thì muội đã ra tay.

Nghe Cẩm Tiên gọi mình là Vương ca, Hán Sơn cũng gọi là Cẩm muội thật dịu dàng.

Cẩm Tiên lẹ miệng:

- Mê Tâm hương của muội mới trị nổi yêu nữ này, còn lâu ả mới tỉnh lại. Nhưng ta lại phải thoát ra ngoài ngay thôi, bọn Vạn Độc Quý môn bên ngoài khá đông đấy.

Chộp lấy thanh đại đao của mình. Hán Sơn vừa trở bộ đã nghe tiếng xôn xao và bước chân người rầm rập dưới thang lầu.

Cẩm Tiên bảo:

- Chúng nó đấy...

Cả hai thoát nhanh ra hành lang, Cẩm Tiên trở cửa sổ:

- Vọt qua khung cửa sổ này sang mái ngói bên kia, đừng xuống thang lầu.

Như hai chiếc bóng bay qua cửa sổ, Hán Sơn và Cẩm Tiên đã trụ bộ vững vàng trên mái ngói.

Nhưng...

Vèo vèo vèo...

Một gã trung niên râu xồm đã cùng vài tên áo xám nhảy vọt lên mái ngói bao vây dồn Cẩm Tiên vào giữa.

Dưới ánh sao mờ, Cẩm Tiên vẫn nhìn ra đối thủ.

Nàng nói bên tai Hán Sơn:

- Dương Hành Lạc đấy...

- Phải hẳn là Dương tổng quản?

- Đúng, Dương Hành Lạc điều khiển tất cả bọn thuộc hạ Vạn Độc Quỷ môn mà Vạn Độc Thần Ma đã phái tới nơi này bảo vệ thanh lâu Vân Mộng.

Tổng quản Dương Hành Lạc vênh râu quát:

- Xú nữ Cẩm Tiên, ngươi đưa gã trai xấu xí này tới gây rối ở thanh lâu phải không?

Cẩm Tiên bật cười:

- Bà chủ của các ngươi đưa chàng trai này vào đây, chẳng dính líu gì đến ta đâu...

Bùng, tiếng nổ rung cả mái ngói, Dương tổng quản đẩy một tử chiều khủng khiếp vào cô gái. Cẩm Tiên bị dội ngược suýt té lặn khỏi mái tòa cổ thụ nhưng Cẩm Tiên được Vương Hán Sơn dùng một thế cầm nã chụp vào vai nàng kéo lại. Hữu thủ vừa đưa cô gái về phía sau lưng mình, tả thủ Hán Sơn đã giáng trả một luồng kinh phong dữ dội.

Bình bình...

Dương tổng quản chao đảo trong đêm tối, song năm tên thuộc hạ đã nhất tề vung quyền cước tấn công chàng trai...

- o o o -

Hồi Thứ Bốn Mười Hai

Ảo Vũ Mê Tâm

R

ầm rầm rầm, kinh khí va chạm kinh người.

Vương Hán Sơn nắm tay Cẩm Tiền phóng vút xuống đất. Dương tổng quản và bọn thuộc hạ cũng lao theo.

Chàng trai nói nhanh bên tai cô gái:

- Cẩm muội trốn đi, để ta trị bọn này.

Rẹt... Cẩm Tiền như chiếc bóng biến dạng vào rừng cây trong chớp mắt.

Dương tổng quản quát lớn:

- Đừng để gã tiểu tử này trốn thoát.

Tiếng nói chưa dứt, luồng kinh khí từ tả thủ của gã tổng quản đã quạt vào chàng trai như vũ bão.

Vương Hán Sơn tung mình lên, vượt qua sóng chưởng và chàng rút cây đại đao từ sau lưng chém vút tới. Đường đao xé gió được phủ kinh lực đẩy bật những luồng chưởng phong của bọn Vạn Độc Quỷ môn.

Thi triển nội lực vào đường đao, Vương Hán Sơn đã làm Dương tổng quản và năm tên thuộc hạ phải kinh ngạc. Nhưng bọn này đều là cao thủ do Vạn Độc Thần Ma tuyển chọn để bảo vệ thanh lâu và người tình, nên chúng chia phương vị sử dụng Vạn Độc ma công luân phiên áp đảo Vương Hán Sơn, quyết chẳng để chàng có lối thoát.

Đường đao của Vương Hán Sơn học được của Khương Bạch Hồ tuy chưa tới mức siêu việt, nhưng cũng đủ chống cự các đối thủ, chỉ ngại cuộc giao đấu kéo dài sẽ làm chàng hao tổn nguyên khí.

Đem dần tàn trận quyết vẫn ác liệt, thỉnh thoảng một tên Vạn Độc Quỷ môn liều lĩnh phóng vút vào toan dùng cương trảo mổ mạnh ngay giữa mặt Vương Hán Sơn.

Đòn áp sát của đối thủ làm chàng nổi giận, tả thủ vẫn nắm chắc đại đao, hữu thủ của chàng xia ngay luồng chỉ phong vào ngực tên nọ tựa tia chớp.

Ngón võ công Song Chỉ Xuyên Tâm điều luyện của Hán Sơn phóng ra thật dữ dội.

Một tiếng gió khùng khiếp vang lên, kẻ liều lĩnh nọ ngã vật ra, ngực hấn vỡ tan, máu văng tung tóe.

Qua một khắc sững sờ, Dương tổng quản thét lên:

- Thằng tiểu tử ở Vương Đài trang, phải giết nó...

- o O o -

Hồi Thứ Bốn Mười Ba

Ảo Vũ Mê Tâm (Tiếp)

Bốn tên còn lại lập tức cùng Dương tổng quản lui ra khỏi tầm chỉ phong rồi sử dụng Thanh Ảnh Ma Công đẩy những luồng kinh khí xanh rờn tấn công chàng trai từ bốn hướng. Chuông phong gầm rú, kinh lực âm ầm... Vương Hán Sơn phải xoay mình như chong chóng, triển vận khí công chống chọi.

Thanh quang chớp giắt, tiếng nổ đùng đùng đã báo hiệu cho hàng trăm tên Vạn Độc Quỷ môn khác ào ào kéo tới.

Hán Sơn giật mình thầm nghĩ: "Ta đã để lộ hình tích với ngón võ công Song Chỉ Xuyên Tâm... nay bọn chúng kéo đến quá đông làm sao cự địch được?".

Cùng lúc ấy Dương Hành Lạc lại kêu lên:

- Tiểu tử, khôn hồn hãy quỳ mọp xuống đầu hàng, để ta đưa về cho giáo chủ phát lạc.

Vương Hán Sơn đang đau buồn nghĩ hoặc về nguồn tin Linh Phụng phiêu bạt bên cạnh Tống Phi Bằng, giờ đây lại bị bọn Vạn Độc Quỷ môn dồn vào tử lộ khiến chàng như muốn nổi điên. Chàng triển vận khí lực xuất chiêu đối địch với Thanh Ảnh Ma Công thật quyết liệt, mặc dù toàn thân chàng đã trúng nhiều vết thương trầm trọng thần trí sắp hôn mê. Chàng đã buông thanh đại đao chỉ cự địch bằng song chuông.

Trong lúc hoang mang, bên tai chàng bỗng nghe thấy tiếng lục lạc vang rền. Những tiếng reng reng phát xuất từ rặng cây tối đen làm Vương Hán Sơn đổi mắt về phía ấy.

Ôi, lạ lùng thay...

Chàng trai nhận ra Cẩm Tiên vừa xuất hiện. Toàn thân nàng trắng lớp dưới ánh đèn không một mảnh vải. Nàng uốn éo theo nhịp vòng lục lạc cầm trên tay. Tiếng nhạc quái dị cùng thân hình khêu gợi, uốn lượn tạo thành một vũ điệu có sức thu hút ghê hồn.

Trong vài khắc, Dương tổng quản cùng bốn tên thuộc hạ đều ngo ngẩn xuôi tay nhắm mắt nhìn Cẩm Tiên nhảy múa. Hàng trăm tên Vạn Độc Quỷ môn khác vừa kéo tới cũng tiêu hồn thất phách bởi tiếng lục lạc ma quái cùng thân hình bốc lửa của Cẩm Tiên.

Vương Hán Sơn chợt nghĩ ra. Chàng chụp thanh đại đao chém văng đầu tổng quản Dương Hành Lạc rồi quơ đao chém rụng đầu luôn bốn tên thuộc hạ của gã.

Vừa lúc ấy Cẩm Tiên đã lại gần.

Nàng nói nhanh:

- Bây giờ Vương ca muốn chém bao nhiêu tùy thích.

Vương Hán Sơn lắc đầu:

- Không, ta chẳng nên lạm sát. Đi ngay thôi Cẩm muội.

Cẩm Tiên vẫn lắc vòng lục lạc, tiếp tục điệu múa kỳ ảo để cùng Hán Sơn rời xa khu vực Vân Mộng thanh lâu. Hàng trăm tên Vạn Độc Quý môn vừa kéo tới ngơ ngẩn nhìn theo như những kẻ mất hồn.

Đi ngang một bụi cây, Cẩm Tiên dùng chân đá hất bộ y phục giấu trong đó cho Vương Hán Sơn ôm lấy. Vòng lục lạc vẫn rung trên bàn tay nàng với tiếng nhạc kỳ lạ.

Lúc cả hai quay lại không còn trông thấy tòa cô thụ thanh lâu, Cẩm Tiên nói nhanh:

- Thôi, ta đi được rồi Vương ca.

Nàng tiếp bộ y phục trên tay Vương Hán Sơn mặc nhanh vào mình. Bầu trời đã rạng sáng, hai người phi hành rời khỏi thị trấn Hoa Đài.

Vương Hán Sơn không khỏi e ngại song hành với cô gái kỳ dị mà chàng chưa rõ hành tung, mặc dù nàng đối với chàng đầy hảo ý.

- o O o -

Hồi Thứ Bốn Mười Tư

Nạn Kiếp Liên Miên

M

ột ngày sắp tắt.

Hoàng hôn phủ chân trời một màu vàng rực, trước khi ánh thái dương nhường chỗ cho bóng đêm.

Trên đường quan lộ thẳng tắp chỉ còn bóng hai người.

Tổng Phi Bằng và Thượng Quan Linh Phụng đang cùng nhau truy tầm tìm hiểu cái chết của Sơn Đông Tuyết Thủ Thái Kinh Ngạc, để may ra biết được tung tích Kim Điều Đại Kiệt Thượng Quan Kỳ Long.

Hai người cùng sống đôi trên một con đường, nhưng trong đầu suy tư khác nhau.

Linh Phụng mong tìm được bá phụ với tình thương ruột thịt và hy vọng có người bá phụ võ công siêu tuyệt sẽ kiếm ra tung tích phụ mẫu cùng các đệ muội chưa rõ phiêu bạt nơi nào.

Còn Phi Bằng chỉ muốn tìm được Thượng Quan Kỳ Long với ý đồ đoạt lấy bí kíp Thiên Chiêu Sư Lục để giải thoát toàn gia trang trong tay bọn Vạn Độc Quỷ môn và chờ thời cơ tốt chiếm lấy thân hình trinh nguyên của Thượng Quan Linh Phụng.

Ngước nhìn bầu trời dần sụp tối, Linh Phụng hỏi:

- Tổng huynh, chúng ta đang đi về đâu?

Phi Bằng trở tay về phía trước:

- Ta phải đến Thiên Lâm cổ tự, nơi đây có hòa thượng Tuệ Minh vốn xưa là thân hữu của gia phụ. Hòa thượng cũng là cao thủ võ lâm, có lẽ ngài biết rành về vụ án Sơn Đông Tuyết Thủ.

- Chùa Thiên Lâm còn xa không huynh?

- Ta chỉ đi vài dặm nữa là đến thôi. Thiên Lâm cổ tự ở bên kia sòng núi Qui Bôi đó.

Linh Phụng lại nhìn ngọn núi thấp, cong vòng lên tựa lưng con rùa đang nằm phủ phục. Trời đã tối, con đường mòn chỉ được soi rọi bởi những ánh sao đang nhấp nháy trên bầu trời xanh thẫm.

Nàng quay sang Phi Bằng:

- Tổng huynh, ta nên khẩn chương lên đường đoạn đường này muội e ngại sẽ có điều bất trắc.

Tổng Phi Bằng mỉm cười:

- Chẳng có gì đáng ngại, nơi này đâu ai biết bọn ta.

Tuy nói vậy nhưng Phi Bằng cũng triển vận khinh công lướt đi vùn vụt và Linh Phụng theo sát một bên.

Lát sau gã trai đã kêu lên:

- Thiền Lâm cổ tự kia rồi...

Nhìn theo ngón tay Phi Bằng, Linh Phụng trông thấy ngôi chùa xưa nổi bật trong bóng tối. Trong chùa hắt ra ánh sáng đèn nhưng chẳng nghe tiếng chuông mõ.

Tiếp cận mái tam quan cả hai mới nhìn ra cửa chùa đã đóng chặt, trong sân chẳng có một bóng người.

Linh Phụng liếc mắt nhìn gã trai:

- Tổng huynh, ta kêu cửa chứ?

Phi Bằng gật đầu:

- Được, để huynh kêu Tuệ Minh tiền bối.

Một tiếng thét chợt vang lên như sấm, cùng câu nói oang oang:

- Khỏi cần kêu gọi, bọn ta chờ các ngươi đã lâu.

- o O o -

Hồi Thứ Bốn Mười Lăm

Nạn Kiếp Liên Miên (Tiếp)

V

èo vèo vèo...

Bóng đen từ trên những nhánh cây cổ thụ phóng xuống tựa mã quỷ trong đêm.

Linh Phụng kêu thét:

- Tổng huynh coi chừng.

Tuy hết sức bất ngờ, nhưng Phi Bằng cũng đã tru vũng trên bậc thêm tam quan quét tia mắt qua những chiếc bóng vừa xuất hiện.

Bọn người này đều búi tóc mặc áo rộng, tay cầm những thanh gươm dài sáng loáng.

Đứng sát bên Phi Bằng, Linh Phụng nói nhỏ:

- Bọn này ở đâu ra mà quái dị thế?

Phi Bằng đáp nhanh:

- Mọii cứ bình tĩnh, bọn Phù Tang Tam Đảo đấy.

Gã hỏi lớn:

- Các người muốn gì?

Sáu tên Phù Tang xâm xì với nhau bằng thứ tiếng nghe qua chỉ như những âm thanh gầm gừ quái lạ rồi một tên nói tiếng Hán nhảy vọt tới. Có lẽ hắn chính là kẻ vừa thét lên khi chặn đầu đôi nam nữ mới đến cửa chùa.

Giọng hắn đồng dục:

Cô gái kia, hãy trao bí kíp Thiên Chiêu Sư Lục cho bọn ta.

Phi Bằng gằn giọng:

- Thì ra bọn Phù Tang Tam Đảo các người cũng truy tầm Thiên Chiêu Sư Lục, nhưng rất tiếc...

Gã quay sang Linh Phụng:

- Muội trả lời chúng đi.

Thượng Quan Linh Phụng đưa mắt nhìn bọn Phù Tang, tên nào cũng to béo mặt mũi lạnh lùng hung hiểm với cặp mắt một mí, sát khí đằng đằng.

Nàng bình tĩnh nói lớn:

- Ta không có bí kíp ấy.

Gã nọ nhướng cặp mắt một mí lên:

- Người muốn nói là không mang theo trong mình phải chăng? Vậy người đang giấu giếm chỗ nào?

Linh Phụng mỉm cười:

- Không giấu ở đâu cả, vì ta không hề được giữ pho bí kíp đó.

Lồng lên như hổ dữ, gã nọ gầm giọng:

- Đừng nói láo. Bọn ta thừa biết ngươi là Thượng Quan Linh Phụng, con của Thượng Quan Kỳ Long kia mà?

Linh Phụng gạt đầu:

- Đúng, Kim Điều Đại Kiệt Thượng Quan Kỳ Long là bá phụ ta.

- o O o -